

วารสาร "มนุษยศาสตร์ปริทรรศน์"
ปีที่ ๒ ฉบับที่ ๑ ประจำภาคเรียนที่หนึ่ง ๒๕๒๓

สอนภาษาต่างประเทศ เพื่อวัตถุประสงค์อันใด และด้วยวิธีใด

อาจินต์ เจตย์

คำนำ

Wilgar M. Rivers ผู้เชี่ยวชาญในเรื่องการสอนภาษาต่างประเทศ พุดถึงวัตถุประสงค์และเล่าถึงการวิจัยวิธีการสอนภาษาต่างประเทศ ในหนังสือ Teaching Foreign-Language Skills ซึ่งน่าสนใจและเป็นประโยชน์แก่ครูสอนภาษาอย่างมาก จึงได้แปลและเรียบเรียงบางตอนมาเพื่อเสนอข้อคิดแก่ครูผู้สอนภาษา

ครูฝึกสอนมักจะเริ่มอาชีพการสอนภาษาต่างประเทศอย่างไม่ค่อยจะมั่นใจนัก เนื่องจากบรรดาคำขวัญที่หรรษา เช่น ความเข้าใจซึ่งกันและกันระหว่างชาติต่าง ๆ การฝึกให้แก้ปัญหา การเพิ่มพูนค่านิยมวัฒนธรรม การติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคล การมีหัวใจทางภาษา (ทั้งภาษาของตนและภาษาอื่น ๆ) ครูฝึกสอนก็จะถามตนเองว่าบทบาท ของการสอนภาษาต่างประเทศในโปรแกรมการศึกษาคืออะไร และควรจะสอนภาษาต่างประเทศให้แก่ นักเรียนวิธีใดจึงได้ประโยชน์ที่สุด

ส่วนหนึ่งในการเริ่มฝึกสอนก็คือ ครูฝึกสอนจะต้องไปสังเกตการสอนของครูผู้ชำนาญตามห้องเรียนต่าง ๆ เราลองตามครูฝึกสอนไปนั่งข้างหลังห้องในที่ที่ไม่มีใครสังเกตเห็น

ในห้องเรียน ก. ครูฝึกสอนนั่งอยู่ในที่ที่นักเรียนไม่เห็นและเปิดสมุดสำหรับจดบันทึกในห้องเปิดหนังสือเรียนภาษาต่างประเทศและเตรียมตัวสำหรับบทเรียนในวันนั้น นักเรียนเวลานั้นกำลังจะเริ่มบทใหม่ ตรงหน้านักเรียนมีบทอ่านเอาเรื่องที่น่าสนใจมา (reading selection) และเหนือบทอ่านเอาเรื่องนี้มีศัพท์ใหม่ ๒-๓ แถว พร้อมทั้งคำแปลเป็นภาษาของตน ศัพท์เหล่านั้นนักเรียนได้รับคำสั่งให้ท่องมาแล้ว แต่เนื่องจากว่า การท่องจำเป็นงานที่น่าเบื่อ นักเรียนบางคนจึงยังคงท่องศัพท์บางคำที่ยังจำไม่ได้ได้อย่างขมขื่น บทเรียนเริ่มขึ้นด้วยบททดสอบร้อยเขียนเกี่ยวกับคำศัพท์ใหม่ ๆ เหล่านี้ เมื่อนักเรียนถูกถามก็สะกดคำศัพท์ที่แปลเป็นภาษาของตน เพราะรู้สึกอายและไม่แน่ใจในการที่จะออกเสียงคำเหล่านั้นต่อหน้าเพื่อน ๆ ในชั้น ครูไม่ค่อยจะพอใจในผลการทดสอบนี้นัก แต่จำเป็นต้องสอนบทเรียนที่ต้องสอนในวันนั้นให้หมดจึงสอนเรื่องอื่นต่อไป นักเรียนถูกเรียกให้อ่านบทอ่านเอาเรื่องที่อยู่ตรงหน้าเป็นภาษาต่างประเทศ นักเรียนอ่านประโยคเหล่านั้นอย่างตะกุกตะกักทีละคน สักครูการอ่านแบบนี้ก็ต้องเลิก เพราะวิธีการนี้ทำให้รู้สึกอึดอัดใจ และทำให้นักเรียนประหม่ามากเกินไป ครูอ่านประโยค ๒-๓ ประโยคจากบทอ่านเอาเรื่องให้นักเรียนฟังเอง แล้วจึงสั่งให้นักเรียนอ่านออกเสียงทีละข้อเรื่อย ๆ เพราะการอ่านออกเสียงรู้สึกว่าจะเป็นการเสียเวลาของนักเรียนทั้งชั้นโดยไม่ให้ประโยชน์มากนัก

จากนั้นก็มีการแปล นักเรียนแปลประโยคในบทอ่านเอาเรื่องเป็นภาษาของตน ทีละคนด้วยความช่วยเหลือของครูเป็นครั้งคราว ทุกอย่างดำเนินไปด้วยดี และครูก็รู้สึกที่กำลังสอนวิธีใช้อดีตกาล (past tense) อย่างสั้น ๆ

าศ
นใจ

และเข้าใจง่าย ตัวอย่างการใช้อดีตกาลมีอยู่แล้วในบทอ่านเอาเรื่อง ครูใช้ภาษาของตนอธิบายอย่างละเอียดถึงกฎต่าง ๆ ในการใช้อดีตกาลในสภาพการณ์ (situations) แบบต่าง ๆ เท่าที่จะทำได้ ที่ใดที่การอธิบายต้องใช้คำศัพท์เฉพาะซึ่งครูคิดว่านักเรียนไม่คุ้นเคย ครูก็จะใช้เวลาพอสมควรสอนศัพท์เฉพาะเหล่านั้นตามหลักไวยากรณ์ภาษาของตน แล้วจึงนำไปใช้กับหลักภาษาต่างประเทศอีกที่หนึ่ง นักเรียนลอกกฎต่าง ๆ ตัวอย่าง และข้อยกเว้นที่รู้สึกว่ามีมากมายยิ่งกว่ากฎและตัวอย่างลงในสมุด ครูถามคำถาม ๒-๓ คำถาม เมื่อรู้สึกว่านักเรียนเข้าใจกฎไวยากรณ์ที่อธิบายแล้วก็ให้นักเรียน ใช้เวลาที่เหลือทำงานซึ่งไม่ต้องใช้ความพยายามมากนักด้วยการเขียนรูปแบบของการกระจายกริยาต่าง ๆ (paradigms) และเติมคำลงในช่องว่างในหนังสือแบบฝึกหัดไวยากรณ์ หรือแปลประโยคจากภาษาของตน เป็นภาษาต่างประเทศที่ต้องใช้อดีตกาลสำหรับแบบฝึกหัดเปลี่ยนนี้ นักเรียนต้องแปลประโยคต่าง ๆ ที่แต่งขึ้นเพื่อให้มีลักษณะของกฎต่าง ๆ ของอดีตกาลซึ่งนักเรียนได้เรียนมาแล้วมากที่สุดที่จะทำได้ ประโยคเหล่านี้มีหลายประโยคซึ่งจะดูจะไม่มีความจำเป็นจริง ๆ สำหรับนักเรียน ซึ่งมักจะให้ความหมายที่ผิดจากความหมายเดิมของประโยคเมื่อพวกเขาพยายามที่จะแต่งประโยคภาษาต่างประเทศขึ้นมาเอง ครูสั่งให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดที่นักเรียนยังทำไม่เสร็จ และท่องกฎและรูปแบบของการกระจายกริยาต่าง ๆ ต่อที่บ้านและเพิ่มคำกริยาขยวเว้นและคำศัพท์ ๒-๓ คำ

เมื่อย้ายไปสังเกตการสอนห้องต่อไป ครูฝึกสอนนึกทบทวนถึงการสอนที่ได้เห็นมา จึงนึกได้ว่าระหว่างชั่วโมงสอนนั้น ได้ยินภาษาต่างประเทศน้อยมาก มีการอ่านออกเสียงในตอนเริ่มต้นนิดหน่อย อ่าน คำ และ วลีโดด ๆ บ้างเป็นครั้งคราว ภาษาต่างประเทศที่ได้ยินส่วนใหญ่เป็นภาษาตะกุกตะกักและออกเสียงผิด ๆ ครูฝึกสอนคิดว่าเวลาและความรู้ที่เพิ่มขึ้นจะช่วยให้นักเรียนอ่านได้ดีขึ้น แต่ก็ยังสงสัย

ในห้องเรียน ข. ครูผู้มีท่าทางแข็งขันเข้ามาในห้องเรียนและกล่าวทักทายนักเรียนด้วยภาษาต่างประเทศ นักเรียนตอบเป็นภาษาต่างประเทศและคอยอย่างตั้งใจ ครูพูดถึงสิ่งต่าง ๆ ในห้องตามคำถาม และออกคำสั่งเป็นภาษาต่างประเทศ ในการทำตามคำสั่งของครูนั้น นักเรียนบอกกับเพื่อนร่วมชั้นว่ากำลังทำอะไรอยู่และนักเรียนทั้งชั้นบอกครูว่าได้ มีการทำอะไรไปแล้วบ้างเป็นภาษาต่างประเทศแล้วบทเรียนก็เปลี่ยนไปเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับรูป ๆ หนึ่ง แสดงให้เห็นคำศัพท์และกิจกรรมบางอย่างที่มีความสัมพันธ์กับสภาพการณ์ที่มีอยู่ในรูป ในบทนี้รูปแสดงให้เห็นว่าคนกำลังซื้อของ ครูบรรยายเป็นภาษาต่างประเทศว่านักเรียนจะเห็นอะไรในรูป

บ้าง ครูแสดงท่าทางเพื่ออธิบายความหมายของกริยาใหม่ ๆ หรือคำที่มีความสัมพันธ์กับรูปจน
 นักเรียนเข้าใจ นักเรียนอ่านคำและวลีใหม่ซ้ำ และในการตอบคำถามก็พยายามแต่งประโยค
 ตามตัวอย่างที่ได้ยินมาแล้ว นักเรียนแต่ละคนทำได้ถูกต้องมากบ้างน้อยบ้าง เมื่อครุรู้สึกว่
 นักเรียนเข้าใจและซึมซาบความหมายและการใช้คำศัพท์ที่ครูสอนให้ และแสดงความสามารถ
 ที่จะใช้ศัพท์เหล่านั้นในการพูดได้แล้ว ครูก็ให้นักเรียนอ่านออกเสียงบทอ่าน (passage) จาก
 หนังสือซึ่งมีเนื้อเรื่องคล้ายกัน เริ่มต้นด้วยการอ่านตามครูแล้วจึงอ่านทีละคน ทั้งครูและนักเรียน
 ไม่ใช้วิธีแปล แต่ครูถามคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องเป็นภาษาต่างประเทศ และนักเรียนก็ตอบ
 คำตอบเป็นภาษาต่างประเทศ เมื่อมีคำยากหรือหลักการใช้ภาษาที่ยาก ครูอธิบายเป็นภาษา
 ของประเทศ และนักเรียนจดคำอธิบายเป็นภาษาต่างประเทศ บทเรียนจบลงด้วยการร้องเพลง
 ซึ่งนักเรียนร้องอย่างตั้งใจเต็มที่ ตลอดชั่วโมงมีกิจกรรมมากมายทั้งของครูและนักเรียน หลัง-
 จากที่ครูสอนบทเรียนวิธีนี้หลาย ๆ บทตลอดเช้า ก็เป็นธรรมดาที่ครูจะรู้สึกยินดีที่จะได้นั่งดื่ม
 กาแฟเย็น ๆ ในห้องพักครูกับครูฝึกสอนผู้ไปสังเกตการณ์

ระหว่างที่เดินไปยังห้องเรียน ค. ครูฝึกสอนเริ่มสงสัยว่าครูทั้ง ๒ ท่านที่ได้ไป
 สังเกตการสอนนั้นอาจจะถือได้ว่าได้กระทำกิจกรรมอย่างเดียวกันหรือไม่ แต่ก็ยังมีสิ่งอื่น ๆ
 อีกที่ครูฝึกสอนจะรู้สึกประหลาดใจ

ในห้องเรียน ค. ครูฝึกสอนสังเกตเห็นนักเรียนใช้หนังสืออ่านเล่มเล็ก แทนที่จะ
 ใช้หนังสือเล่มใหญ่ ๆ เมื่อครูฝึกสอนได้อ่านหนังสือสำหรับอ่านเล่มนั้นดู ก็พบว่ามีความ
 สัมพันธ์กับเรื่องกึ่งกึ่งกันประมาณ ๒๐ หน้า เขียนเป็นภาษาต่างประเทศอย่างง่าย ๆ มีศัพท์
 ที่เขียน ๆ ใดวงจำกัด เมื่อใดมีคำใหม่ก็จะมีคำอธิบายที่ท้ายหน้า เรื่องที่อ่านรู้สึกจะเป็นเรื่อง
 ของสนใจและสนุกสนาน เนื่องจากว่าหนังสืออ่านเล่มนี้เป็นของใหม่สำหรับนักเรียน ครูจึง
 พยายามที่จะให้นักเรียนสนใจเนื้อเรื่อง (contents) ของหนังสือ ครูอธิบายฉาก (setting)
 ของเรื่องซึ่งเกิดขึ้นในประเทศที่ใช้ภาษานั้นเป็นวลีภาษาต่างประเทศอย่างง่าย ๆ โดยใช้รูป
 ประกอบ ครูลงเรื่องเกี่ยวกับตัวละครสำคัญอย่างย่อ ๆ และเขียนชื่อตัวละครเหล่านั้นบนกระดาน
 แล้วให้นักเรียนสนใจเรื่องมากยิ่งขึ้น ครูจึงอ่านส่วนแรกของเรื่องดัง ๆ ให้น่าสนใจที่สุดที่จะ
 ได้ดี และนักเรียนก็อ่านหนังสือตามครูอยู่ในใจ แล้วครูก็ถามคำถามเป็นภาษาของตน ๒-๓
 คำถาม เกี่ยวกับข้อความที่ได้อ่านไปแล้วและให้นักเรียนอ่านตอนที่ได้อ่านไปแล้วอีก เพื่อหา

อธิบาย
 ๆ เท่าที่จะ
 จะใช้เวลา
 ชักกับหลัก
 มีมากมาย
 เข้าใจกฎ
 กนักด้วย
 นหนังสือ
 ที่ต้องใช้
 มีลักษณะ
 กเหล่านี้มี
 ยที่ผิดจาก
 มาเอง ครู
 ทรกระจาย
 ันที่ได้เห็น
 นออกเสียง
 ษประเทศที่
 ามรู้ที่เพิ่ม
 ายนักเรียน
 ูรพูดถึงสิ่ง
 ีของครูนั้น
 ารทำอะไร
 ึ่ง แสดง
 ีในบทนี้รูป
 ะไรในรูป

คำตอบซึ่งยังตอบไม่ได้ เมื่อนักเรียนอ่านตอนนั้นซ้ำแล้ว ครูตั้งคำถามเพิ่มเติมแต่เป็นภาษาต่างประเทศ นักเรียนหาคำตอบจากหนังสือและตอบเป็นภาษาต่างประเทศ ครึ่งชั่วโมงหลังนักเรียนทำงานด้วยกันเป็นคู่ ๆ หรือทำงานเดี่ยว โดยอ่านเรื่องที่เหลือให้มากที่สุดที่จะมากได้ มีเสียงพิมพ์เบา ๆ ของนักเรียนที่กำลังอ่านอยู่อย่างตั้งใจ ถ้ามีปัญหานักเรียนจะถามครู เมื่ออ่านจบตอนนักเรียนก็นำหนังสือไปหาครู และครูก็จะถามคำถามเป็นภาษาของตน เกี่ยวกับเรื่องที่นักเรียนเพิ่งอ่านเสร็จ บางทีครูก็ถามคำถามแบบถูก-ผิดเป็นภาษาต่างประเทศเพื่อจะดูว่านักเรียนเข้าใจรายละเอียดของเรื่องหรือไม่ เมื่อใกล้จะหมดชั่วโมงครูถามนักเรียนว่าแต่ละคู่หรือแต่ละคนอ่านได้กี่หน้า และชมเชยผู้ที่อ่านได้มากที่สุด นักเรียนต้องตอบคำถามโดยการเขียนเป็นภาษาต่างประเทศเกี่ยวกับข้อความตอนที่ได้อ่านไปแล้วเป็นการบ้าน

เมื่อมาถึงห้องเรียน ง. นักเรียนทั้งชั้นกำลังอ่านประโยคภาษาต่างประเทศตามครูพยายามเลียนแบบการออกเสียงคำและประโยค (pronunciation and information) ของครู พวกเขากำลังเรียนการออกเสียงต่าง ๆ ในการสนทนาเกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันของนักเรียนคนหนึ่งในประเทศที่พูดภาษานั้น คำแปลของประโยคภาษาต่างประเทศเป็นภาษาท้องถิ่นมีอยู่บนกระดาน นักเรียนไม่ได้ดูคำแปลเหล่านั้น แต่กำลังจ้องมองการเคลื่อนไหวของริมฝีปากและวิธีการแสดงความหมายของครู บางครั้งนักเรียนบางคนก็ขำเล็งดูคำแปลบนกระดานเพื่อจะเข้าใจว่าตนกำลังพูดอะไรอยู่ เมื่อนักเรียนทั้งชั้นพูดประโยคพร้อม ๆ กันได้ดีแล้ว ครูก็ให้นักเรียนครึ่งชั้นพูดซ้ำโต้ตอบกัน เมื่อนักเรียนกลุ่มย่อยพูดได้ดีแล้ว ครูก็ให้นักเรียนพูดเป็นแถว ๆ เมื่อนักเรียนจำประโยคได้ดีแล้ว ครูก็เรียกนักเรียนทีละคนให้พูดประโยคใหม่ บางครั้งก็เป็นประโยคซึ่งเกี่ยวเนื่องกับประโยคที่เรียนเมื่อวันก่อน ถ้านักเรียนแต่ละคนพูดตะกุกตะกัก ครูก็จะกลับไปให้นักเรียนกลุ่มย่อยหรือนักเรียนทั้งชั้นพูดซ้ำอีก จนกระทั่งนักเรียนพูดประโยคที่ยากได้ หลังจากที่ได้เรียนบทเรียนทำนองนี้ไปพอสมควร นักเรียนก็ออกมาแสดงการสนทนาโต้ตอบเป็นคู่ ๆ หลังจากที่นักเรียนเรียนการสนทนาได้ดีแล้ว นักเรียนก็เปิดหนังสือและหัดอ่านสิ่งเดียวกับที่หัดพูดมาเมื่อครู่นี้ตามครูพร้อม ๆ กันอีกทีหนึ่ง

คราวนี้ก็มาถึงการศึกษาส่วนต่าง ๆ ของประโยคในการสนทนาอย่างละเอียด ครูให้นักเรียนฝึกรูปประโยค (pattern drilling) นักเรียนทั้งชั้นพูดประโยคซึ่งมีหน่วยไวยากรณ์ (structural element) ซึ่งนักเรียนจะสามารถนำไปใช้ในประโยคอื่น ๆ ได้ตามครูหลาย ๆ ครั้ง แล้วนักเรียนก็พูดประโยคอื่น ๆ ซึ่งมีรูปไวยากรณ์คล้าย ๆ กัน แต่มีการเปลี่ยนแปลงที่ใช้อย่าง

เล็กน้อย เมื่อครูกำหนดคำให้ (word cue) คำหนึ่งนักเรียนก็แต่งประโยคซึ่งต่างออกไปเล็กน้อยแต่ใช้รูปประโยคเดียวกัน เมื่อครูให้คำใหม่อีกคำหนึ่งนักเรียนจะแต่งรูปประโยคนั้นแตกต่างกับประโยคเดิมเพราะคำที่ให้ใหม่นั้น นักเรียนทั้งชั้นพูดทบทวนประโยคเหล่านั้นประมาณ ๗-๘ แบบ บางครั้งเมื่อนักเรียนนั่งและล้งเล ครูจะชี้ให้นักเรียนเห็นว่าประโยคที่กำลังพูดอยู่คล้ายกับประโยคอื่น ๆ อย่างไร เมื่อนักเรียนทั้งชั้นทำได้ดีแล้ว ครูให้นักเรียนฝึกหัดพูดเป็นหมู่เล็ก ๆ และในที่สุดก็ให้นักเรียนแต่ละคนพูด จนแน่ใจว่านักเรียนใช้รูปประโยคที่กำลังเรียนอยู่ได้อย่างดี เพื่อให้การเรียนรู้ได้ผลดียิ่งขึ้น ครูให้นักเรียนเขียนรูปประโยคที่ได้ฝึกพูดมาแล้ว โดยเปลี่ยนคำศัพท์ (lexical variants) เสียใหม่ตามใจชอบ นักเรียนเอาแผ่นเสียงพลาสติกแผ่นเล็ก ๆ กลับไปบ้านเพื่อฟังประโยคในบทสนทนาซ้ำ เป็นการช่วยให้จำประโยคเหล่านั้นได้ดียิ่งขึ้น ครูสั่งให้นักเรียนเขียนคำหรือวลีบางคำซึ่งเขียนยากหลาย ๆ ครั้ง

ขณะที่เดินกลับไปห้องพักครู ครูฝึกสอนนักเรียนทบทวนสิ่งที่ได้สังเกตการณ์มาตลอดวัน และสงสัยว่าเหตุใดครูที่สอนภาษาต่างประเทศเหล่านั้นจึงสอนวิธีต่างกันเช่นนั้นทั้ง ๆ ที่ครูเหล่านั้นต่างก็ต้องมุ่งไปสู่จุดหมายอันเดียวกัน

ระหว่างที่ตีพิมพ์แฟครูฝึกสอนพยายามจะซักถามว่าครูทั้ง ๔ คนว่ามีจุดมุ่งหมายอย่างไร ครูห้องเรียน ก. อีกอีกเล็กน้อยเมื่อถูกถามถึงวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ในการสอนภาษาต่างประเทศ ครูฝึกกล่าวว่า “สิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งก็คือนักเรียนต้องรู้หลักไวยากรณ์ และนักเรียนจะพูดถ้าไม่สามารถทำข้อสอบแปลได้อย่างดีและถูกต้อง” นอกเหนือไปจากข้อนี้ครูผู้หนึ่งซึ่งอธิบายหมายของบทเรียนก็เห็นได้ชัดที่อยู่ในบทเรียนแล้วคือ “นักเรียนต้องรู้อดีตกาล” ครูผู้หนึ่งกล่าวเสริมด้วยว่าที่ตัดบทมิให้มีการถกปัญหาเรื่องนี้อีกต่อไป ครูห้องเรียน ข. พูดว่า “ผมต้องการให้นักเรียนพูดและเข้าใจภาษาต่างประเทศ และต้องการให้นักเรียนรู้จักชนชาติที่พูดภาษานั้นบ้างเล็กน้อย ไม่ต้องการให้นักเรียนแปล แต่ต้องการให้นักเรียนคิดเป็นภาษานั้นเอง ไม่ว่าจะกำลังพูด อ่าน หรือเขียนภาษานั้น” ครูห้องเรียน ค. ชัดขึ้นว่า “แต่พวกนักเรียนจะมีโอกาสได้พูดภาษาต่างประเทศน้อย เมื่อฝึกเขียนออกไปนอกห้องเรียน ผมต้องการให้นักเรียนสามารถที่จะหยิบหนังสือหรือนิตยสารภาษาต่างประเทศมาอ่านได้โดยไม่ต้องหยุดแปลทุกวลีหรือเปิดหาความหมายของคำเกือบทุกคำ” สิ่งนี้เป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่จะต้องเรียนรู้ในการเรียนภาษาต่างประเทศ” ครูผู้หนึ่ง ข. พูดว่า “ผมต้องการให้นักเรียนทำได้ทุก ต้องการฝึกให้นักเรียนชำนาญใน

ทักษะภาษาต่างประเทศทุกทักษะ ในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนเท่า ๆ กัน ต้องการวางรากฐานที่ดีสำหรับทักษะเหล่านี้ โดยให้ความมั่นใจในการใช้รูปประโยคต่าง ๆ ของภาษานั้น ผมพยายามจะฝึกนักเรียนแต่ละทักษะให้ต่อเนื่องกันและมีความสัมพันธ์กับงาน ส่วนที่นักเรียนทำอยู่เพื่อว่าทักษะที่ได้เรียนไปแล้วจะได้เป็นรากฐานสำหรับเรียนทักษะอื่นต่อไป และผมมีความต้องการอย่างยิ่งที่จะให้นักเรียนเข้าใจแบบแผนของวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชนชาติที่พูดภาษาต่างประเทศนั้น”

เป้าหมาย และวัตถุประสงค์ (Aims and Objectives)

ครูฝึกสอนรู้สึกสับสน หลังจากได้สังเกตการสอนของครูผู้ชำนาญการสอน ๔ คน ครูฝึกสอนรู้สึกว่าการสอนแต่ละคนมีความคิดแตกต่างกันในการรวมวัตถุประสงค์และให้ลำดับความสำคัญของวัตถุประสงค์เหล่านั้น ครูฝึกสอนได้เห็นวิธีการสอนที่แตกต่างกันอย่างมากมาในการที่จะบรรลุวัตถุประสงค์เหล่านั้น แม้ว่าวัตถุประสงค์ตามที่กล่าวไว้นั้นจะเผชิญเหมือนกัน แต่อย่างน้อยที่สุดก็มีข้อมูลเห็นได้ชัดจากสภาพการณ์ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วอยู่ข้อหนึ่งคือ วัตถุประสงค์ของครูผู้สอนเป็นสิ่งที่กำหนดวิธีการที่ครูผู้นั้น ใช้ ในการจัดระเบียบการสอนบทเรียนภาษาต่างประเทศของตน

ฉะนั้นจะเห็นได้ว่าวัตถุประสงค์เป็นสิ่งที่ครูฝึกสอนจะต้องพิจารณาก่อนอื่น ครูหลายคนที่ครูฝึกสอนกำลังจะไปสังเกตการสอนไม่เคยย้อนกลับ ไปคิดถึงขั้นตอนที่เป็นพื้นฐานอันนี้ ผลปรากฏว่าวิธีการสอนจึงมีแบบต่าง ๆ กันและแบบที่ลอกเลียนมาจากผู้อื่น ครูเหล่านี้มักจะสอนวิธีเดียวกับที่ได้รับการสอนมาจากครูซึ่งได้รับการสอนมาอีกต่อหนึ่ง และวิธีการแบบโบราณก็ยังคงใช้กันอยู่ บางครั้งครูเหล่านี้ก็เพิ่มวิธีการสอนซึ่งมีการสาธิตให้ดูหรือวิธีการสอนซึ่งอ่านพบมาบ้าง แต่วิธีการสอนที่เป็นหลักก็ยังไม่เปลี่ยนแปลงนักเรียนอาจจะไม่รู้สึกรู้สึกพอใจ ครูเหล่านี้ก็จะสอนอย่างที่เคยสอนโดยไม่รู้ว่าจะวัตถุประสงค์ในการสอนภาษาต่างประเทศกำลังเปลี่ยนแปลงไป และการสอนของครูเหล่านี้ถ้าสมัยไม่เข้ากับความสำเร็จของนักเรียน เมื่อเวลาผ่านไปมีเหตุการณ์ใหม่ๆ เกิดขึ้นในประเทศ ซึ่งเป็นเหตุให้ลำดับความสำคัญของวัตถุประสงค์ต่างๆ ในการสอนภาษาต่างประเทศเปลี่ยนแปลงไป ครูจะต้องรู้ความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ถ้าต้องการให้นักเรียนได้รับประโยชน์จากการสอนของตน

การจัดลำดับความสำคัญของวัตถุประสงค์ซึ่งมีขอบข่ายกว้างขวางในการสอนภาษาต่างประเทศ เป็นแบบฝึกหัดที่ดีสำหรับครูหรือครูฝึกสอน เมื่อวิเคราะห์ดูแล้วครูแต่ละกลุ่มมักจะจัดแบ่งลำดับความสำคัญของวัตถุประสงค์ออกเป็น ๖ หมู่ ลำดับความสำคัญเหล่านี้จะแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศและแต่ละสมัย แต่วัตถุประสงค์ในแต่ละหมู่จะปรากฏให้เห็นได้ชัดหรือแฝงอยู่ในบรรดาวัตถุประสงค์ที่จัดลำดับไว้ วัตถุประสงค์ทั้ง ๖ หมู่มีดังต่อไปนี้ พัฒนาสติปัญญาของนักเรียนโดยการศึกษาภาษาต่างประเทศ เพิ่มความรู้ทางด้านวัฒนธรรมของนักเรียน โดยการศึกษาวรรณคดีและปรัชญาอันยิ่งใหญ่ซึ่งเป็นกุญแจนำไปสู่ความรู้ชั้น เสริมความเข้าใจของนักเรียนในเรื่องระบบของภาษาและทำให้นักเรียนรู้ ระบบของภาษาของตนมากขึ้นโดยการศึกษาภาษาต่างประเทศ สอนให้นักเรียนอ่านภาษาต่างประเทศด้วยความเข้าใจ เพื่อให้นักเรียนจะได้มีความรู้ที่ทันสมัยเกี่ยวกับงานเขียน การวิจัยและความรู้สมัยใหม่ต่างๆ ของวัฒนธรรมเจ้าของคนต่างชาติ โดยให้เขามีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในวิธีการดำเนินชีวิตและจิตของชนชาติที่ทุกภาษาที่เขาศึกษามา สอนให้นักเรียนมีทักษะทางภาษาซึ่งจะทำให้เขาสามารถใช้ภาษาติดต่อโดยการพูดหรือเขียนได้บ้างกับเจ้าของภาษาและกับคน ชาติอื่นที่ศึกษาภาษานั้น วัตถุประสงค์แต่ละอย่างเหล่านี้เป็นวัตถุประสงค์ที่มักจะมิอยู่ในเป้าหมายที่ระบุไว้ในการสอนภาษาต่างประเทศ

ครูผู้จำเป็นต้องรู้ประวัติความเป็นมาของการสอนภาษาต่างประเทศอย่างละเอียด และควรเข้าใจความสำคัญ ๆ และขอบเขตการต่าง ๆ ซึ่งมีส่วนในการกำหนดลักษณะสำคัญหลายประการของวิธีการสอนส่วนใหญ่ เพื่อที่ว่าจะได้สำรวจดูความเหมาะสมของวิธีการสอนบางอย่างกับสภาพแวดล้อมการสอนของตน โดยใช้ความรู้เกี่ยวกับเป้าหมายของผู้ที่นำวิธีการสอนเหล่านั้นมาใช้ เป้าหมายประการแรกที่จัดลำดับไว้คือการพัฒนาสติปัญญาของนักเรียนนั้น มีการเน้นถึงความสำคัญในสมัยที่ครูที่สอนภาษาสมัยใหม่พยายามที่จะแสดงว่าการศึกษาภาษาที่พวกเขาทำอยู่นั้นมีความแตกต่าง ๆ กับการศึกษาภาษากรีกและละติน เพราะเหตุนี้การสอนภาษาสมัยใหม่จึงมีลักษณะเฉพาะที่ต่างกันอยู่ในการสอนภาษากรีกและละติน เนื่องจากว่าในสมัยนั้นจิตวิทยาในการมีวิธีการศึกษาทางด้านความนึกคิด (faculty psychology) เป็นรากฐานของทฤษฎีทางจิตวิทยา ซึ่งมีเป็นธรรมดาประหลาดเลยที่ครูผู้สอนภาษาจะรวมวิชาภาษาเข้าไว้ในระบบการศึกษา โดยมองว่าเป็นเพียงส่วนเสริมเท่านั้นในด้านการฝึกความจำและการฝึกการนำวิธีการทางตรรกวิทยามาใช้ เพื่อที่จะสอดคล้องกับเป้าหมายนี้ บทเรียนจึงเต็มไปด้วยกฎเกณฑ์และการนำกฎเกณฑ์

ยนเท่า ๆ กัน
 ะโยคต่าง ๆ
 มพันธ์กับงาน
 ักษะอื่นต่อไป
 ธิคิของชน-
 รสอน ๔ คน
 ้ให้ลำดับความ
 ่างมากมายใน
 ัญเหมือนกัน
 ึ่งคือ วัตถุประสงค์
 รสอนบทเรียน

อนอื่น ครู
 ้ที่เป็นพื้นฐาน
 ัน ครูเหล่านี้
 และวิธีการแบบ
 หรือวิธีการสอน
 ้จะไม่รู้สึกว่
 ้ที่ใช้กันอยู่ครูก็
 รสอนภาษาต่าง
 มประสงค์ของ
 ้ให้ลำดับความ
 ู้ความเปลี่ยน-

และการนำกฎเกณฑ์เหล่านั้นมาใช้ในการแบ่งประโยคภาษาต่างประเทศและมีการท่องจำการผันคำประเภทต่าง ๆ และคำศัพท์เป็นจำนวนมาก และเช่นเดียวกับการศึกษาภาษากรีกและลาติน การออกเสียงได้ถูกต้องตอกันว่าเป็นเรื่องไม่สำคัญ

ในสมัยที่การศึกษาระดับมัธยมศึกษาและระดับมหาวิทยาลัย ยังมีเฉพาะแต่ในหมู่ผู้มีภูมิปัญญาและผู้อยู่ในวงสังคมชั้นสูงย่อมมีการเน้นถึงความสำคัญของการศึกษาภาษาเพื่อเป็นกุญแจไปสู่การศึกษาวรรณคดีและปรัชญาซึ่งเป็นวัฒนธรรมของชาติอื่น ทั้งนี้เพราะนักเรียนซึ่งเรียนภาษาสมัยใหม่ระดับสูง ได้ใช้เวลาหลายปีในการศึกษาภาษาอย่างละเอียดและได้ศึกษาวรรณคดีและปรัชญาซึ่งเป็นวัฒนธรรมของชาติตนมาแล้วบ้าง ต่อมาเมื่อจำนวนคนที่ได้รับการศึกษาระดับสูงเพิ่มขึ้น และมีจำนวนวิชาต่าง ๆ ที่อยู่ในหลักสูตรเพิ่มขึ้นในระดับมัธยมศึกษาและระดับสูงกว่ามัธยมศึกษา สภาพการณ์เช่นนี้ก็ดำรงอยู่ต่อไปไม่ได้ ในปัจจุบันนี้นักศึกษามีเวลาน้อยลงมากในการที่จะศึกษาหาความรู้ในภาษาต่างประเทศซึ่งเป็นส่วนน้อย ๆ ส่วนหนึ่งในการศึกษาอบรมด้านอาชีพบางอย่าง นักศึกษาระดับสูงหลายคนเป็นพวกรุ่นแรกในครอบครัวของตนที่มีโอกาสได้ศึกษาระดับมัธยมศึกษาและระดับมหาวิทยาลัย และไม่มีภูมิหลังทางด้านวัฒนธรรมด้านวรรณคดี ซึ่งจะช่วยให้พวกเขาเข้าใจวรรณคดีต่างประเทศดีขึ้น เพราะฉะนั้นเป้าหมายอันนี้จึงไม่เหมาะที่จะเป็นจุดประสงค์สำคัญเท่ากับในสมัยเริ่มแรก ถึงแม้ว่าจะเป็นวัตถุประสงค์ที่มีอยู่เสมอในการศึกษาระดับสูง

วัตถุประสงค์ ๔ ประการที่เหลือเป็นวัตถุประสงค์ที่เข้ากันกับนักศึกษาระดับมัธยมศึกษาในปัจจุบันมากที่สุด ในสมัย ๒-๓ ทศวรรษที่แล้ว ได้มีการวิจัยทางภาษาตามเป้าหมายเหล่านี้เพิ่มขึ้น และมีผลกระตุ้นให้มีคนจำนวนมากสนใจในภาษาต่างประเทศ การวิจัยนี้ได้ทำให้มีการสำรวจวิธีการสอนภาษาอีกครั้งหนึ่ง เมื่อมีการพัฒนาการสื่อสารอย่างรวดเร็วและมีการติดต่อกันระหว่างชาติมากมายในระดับหมู่คณะและระดับบุคคล จึงเริ่มมีคนประจักษ์ถึงความต้องการที่จะสามารถติดต่อกับคนที่พูดภาษาอื่นได้และสามารถที่จะเข้าใจวิธีคิดและการแสดงปฏิกิริยาของเขาเหล่านั้น เมื่อมีความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วในทุกสาขาวิชาการ คนจำนวนมากก็มีความจำเป็นต้องอ่านหาความรู้จากสิ่งพิมพ์ที่ผลิตออกมาทั่วโลก

ในการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบันนี้ เป้าหมายทั้ง ๔ อย่างนี้เป็นเป้าหมายที่ใช้ยู่กันก็คือ สอนเกี่ยวกับลักษณะและระบบของภาษา สอนให้นักศึกษาสื่อสารเป็นภาษาต่างประเทศ ก่อให้เกิดความเข้าใจคนที่พูดภาษานั้นซึ่งตนต้องการจะติดต่อกัน และสอน

นักศึกษาให้อ่านสิ่งพิมพ์ภาษาต่างประเทศทุกชนิดได้อย่างคล่องแคล่ว ลำดับของความสำคัญ
ของเป้าหมายเหล่านี้ขึ้นอยู่กับสภาพการณ์ทางภูมิศาสตร์ความต้องการของประเทศ และความ
สนใจและความต้องการของนักศึกษาที่เรียนภาษานั้นอยู่ วิธีการสอนที่เหมาะสมที่สุดสำหรับ
วัตถุประสงค์ ก็คือวิธีการสอนที่ทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ทั้ง ๔ นี้ ซึ่งจากการสำรวจอย่างใกล้ชิดจะเห็นว่า
เป็นวัตถุประสงค์ซึ่งพึ่งพาศักยภาพกันและกัน การเข้าใจลักษณะของภาษาเป็นรากฐานของวิธีการ
ซึ่งก่อให้เกิดทักษะทางการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพจะเป็นไปไม่ได้
โดยปราศจากความเข้าใจในวัฒนธรรมของคนที่พูดภาษานั้นพอสมควร ความสามารถในการ
อ่านอย่างรวดเร็ว ด้วยความเข้าใจได้มาจากความสามารถที่จะคิดเป็นภาษานั้น ซึ่งเกิดขึ้น
เมื่อการฝึกฝนการสื่อสารในการฟังและการพูดมาก่อน สำหรับหนังสืออ่านหลายชนิดการ
เข้าใจสิ่งของต่าง ๆ ที่เป็นตัวพิมพ์นั้นไม่มีค่าเลยถ้าไม่สามารถที่จะตีความหมาย สิ่งที่เราอ่าน
โดยวิธีธรรมดาทางกันแบบแผนของวัฒนธรรมและท่าทีของชาตินั้นเข้ามาช่วย

นักศึกษาที่สอนด้วยวิธีการสอนแบบฝึกทักษะฟัง-พูด (audio-lingual method)

สามารถจะอ่านและเรียนภาษาที่เรียนนั้นได้ดีหรือไม่

ครูบางคนมีความลังเลใจในการที่จะนำวิธีการสอนแบบฝึกทักษะฟัง-พูด มาใช้
เพราะการสอนแบบนี้นักศึกษาอาจจะไม่ได้รับการฝึกทักษะด้านภาษาทั้งสี่ทักษะ ครู
บางคนก็คิดว่าครูก่อนสอนแบบฝึกทักษะฟัง-พูดนั้นได้ผลิต “นักศึกษาที่ไม่รู้หนังสือ”
(language illiterates) ออกมา ดังนั้นครูเหล่านี้จึงคอยผลการทดลองว่าการสอนแบบฝึก
ทักษะฟัง-พูดมีประสิทธิภาพเพียงใด ก่อนที่จะเต็มใจรับวิธีการสอนนี้ไปใช้

สิ่งที่น่าสนใจอย่างยิ่งก็คือการทดลองแบบควบคุม (controlled experiment) อย่าง
ละเอียดตามหลักวิชาการ ซึ่งกระทำโดยศาสตราจารย์ จี เชเรอร์ (G. Scherer) และคณะ
ที่มหาวิทยาลัยโคโลราโด (University of Colorado) ระหว่างปี ๑๙๖๐-๖๒ โดยมีสัญญา
สนับสนุนจากกระทรวงศึกษาธิการของสหรัฐอเมริกา (U.S. Office of Education) รายงานการ
ทดลองนี้คือเรื่องฟังหนังสือ (A Psycholinguistic Experiment in Foreign-language
Reading (1964))

การทดลองนี้ได้วิจัยนักศึกษาทั้งหมดที่เริ่มเรียนภาษาเยอรมันที่มหาวิทยาลัยโคโล-
ราโด โดยทดลองในปี ๑๙๖๐ ผู้วิจัยได้ทำการสังเกตและทดสอบนักศึกษาเหล่านั้นอย่าง

รอบคอบเป็นเวลา ๒ ปี นักศึกษาพวกที่หนึ่งประมาณ ๑๕๐ คน เป็นกลุ่มทดลอง (experimental groups) เรียนแบบฝึกทักษะฟัง-พูดโดยมีการฝึกหัดในห้องปฏิบัติการทางเสียง นักศึกษาเหล่านี้ไม่ได้เห็นบทเรียนที่เป็นตัวอักษรเขียนหรือพิมพ์เลยระหว่าง ๑๓ สัปดาห์แรกของการเรียนวิชานี้ซึ่งประกอบด้วยการเรียนบทสนทนา (dialogue learning) และการฝึกรูปประโยค (pattern drills) นักศึกษาพวกที่สองประมาณ ๑๓๐ คนเป็นกลุ่มควบคุม (control groups) เรียนแบบเดิมซึ่งใช้วิธีการสอนแบบผสม (multiple-approach method) ซึ่งนักศึกษาเรียนทุกทักษะตั้งแต่เริ่มแรกโดยเรียนหนักไปทางการวิเคราะห์ไวยากรณ์ (grammatical analysis) ครูที่สอนนักศึกษาทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมได้รับการฝึกมาอย่างดีจากผู้ควบคุมโครงการ ผู้มีความกระตือรือร้นในวิธีการสอนแต่ละแบบเป็นพิเศษ

นักศึกษาทุกกลุ่มต้องทำการสอนอย่างเดียวกันเมื่อจบภาคการศึกษาแต่ละภาค แม้ว่าจะดูไม่เป็นการเหมาะสมนัก การทดสอบประกอบด้วย การทดสอบการพูด การทดสอบการฟัง การทดสอบการอ่าน (แปลภาษาเยอรมันเป็นภาษาอังกฤษ) การทดสอบการเขียน (แปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาเยอรมัน) การทดสอบการอ่านและการเขียนโดยไม่มีการแปล และชุดทดสอบซึ่งจะแสดงให้เห็นความแตกต่างทุกอย่างในด้านความสามารถในการเชื่อมโยงคำกับความหมาย (direct association) ความสนใจ (motivation) ทศนคติ (attitudes) และความก้าวหน้าในการฟังภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจ (listening comprehension) ในปีที่สองเนื่องจากมีปัญหาในเรื่องการลงทะเบียน การแยกนักศึกษาทั้งสองพวกเป็นกลุ่ม ๆ ไม่ปะปนกันกระทำไม่ได้ ดังนั้นนักศึกษาทั้งหมดจึงเรียนแบบฝึกทักษะฟัง-พูด แต่จะต้องเรียนไวยากรณ์ด้วยซึ่งนักศึกษากลุ่มควบคุมได้รับการฝึกมาดีกว่านักศึกษากลุ่มทดลอง

ผลการทดลองปรากฏดังต่อไปนี้

ในด้านการฟังเพื่อความเข้าใจ (listening comprehension) นักศึกษากลุ่มทดลองมีความสามารถเหนือกว่าอีกกลุ่มหนึ่งในตอนปลายปีแรก แต่ความสามารถที่เหนือกว่านี้ไม่ปรากฏในตอนปลายปีที่สอง

ในด้านการพูด (speaking) นักศึกษากลุ่มทดลองมีความสามารถเหนือกว่าตลอดระยะเวลาที่ทำการทดลอง

ในด้านการอ่าน (reading) นักศึกษาที่เรียนแบบเดิมมีความสามารถเหนือกว่าในตอนปลายปีแรก แต่ไม่มีความแตกต่างกับนักศึกษากลุ่มหนึ่งในตอนปลายปีที่สอง

ในคํานการเขียน (writing) นักศึกษาที่เรียนแบบเดิมมีความสามารถเหนือกว่าตลอดระยะเวลาที่ทำการทดลอง

ในคํานการแปลภาษาเยอรมันเป็นภาษาอังกฤษ (German-to-English translation) นักศึกษาที่เรียนแบบเดิมมีความสามารถเหนือกว่าตลอดระยะเวลาที่ทำการทดลอง

ในการคํานการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาเยอรมัน (English-to-German translation) นักศึกษาที่เรียนแบบเดิมมีความสามารถเหนือกว่าในตอนปลายปีแรก แต่ความสามารถนี้ไม่ปรากฏในปีที่สอง

ในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ (English listening Comprehension) ไม่มีหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่านักศึกษาทั้งสองกลุ่มมีความก้าวหน้าในคํานนี้

ในการสมานลักษณะของความหมายของประโยค (assimilation of sentence meaning) และความสามารถในการที่จะคิดเป็นภาษาเยอรมัน (think in German) นักศึกษาที่เรียนแบบเดิมมีทัศนคติที่ดีตามความประสงค์ (more desirable attitudes) กว่าอีกกลุ่มหนึ่ง ตลอดถึงพูดอย่างที่เป็นแบบเยอรมันและต้องการที่พวกเขาต้องพูดภาษาเยอรมัน

นักศึกษากลุ่มนี้แสดงให้เห็นว่ามีความสามารถที่ติดเทียมกับนักศึกษาที่เรียนแบบเดิม ในคํานความชำนาญด้านไวยากรณ์เชิงไวยากรณ์ (grammatical proficiency) และความรู้เชิงศัพท์ (knowledge of vocabulary) และมีความสามารถเหนือกว่าเล็กน้อยในคํานการใช้ศัพท์ (active use of vocabulary) จากคะแนนรวมมาตรฐาน (standardized combination score) ไม่แตกต่างกันนักศึกษทั้งสองกลุ่มมีความสามารถต่างกัน ในคํานความชำนาญรวม (overall proficiency)

จากการตรวจสอบผลการทดลองเหล่านี้ เราสามารถจะใช้ข้อสรุปได้ดังต่อไปนี้

- นักศึกษาที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบฝึกทักษะฟัง-พูด ได้รับผลเทียบเคียงกัน

กับนักศึกษที่เรียนแบบเดิม

- นักศึกษานี้จะมีความสามารถดีในคํานที่ครูผู้สอนเน้นในการสอนแต่ละแบบ

นักศึกษที่เรียนแบบฝึกทักษะฟัง-พูด ได้รับการสอนให้พูดจึงสามารถพูดได้ เนื่องจากว่านักศึกษที่เรียนแบบเดิมได้รับการสอนให้แปลจากภาษาเยอรมันเป็นภาษาอังกฤษจึงไม่มีทักษะคํานนี้

แต่อย่างไรก็ตามนักศึกษาเหล่านี้มีความสามารถดีกว่านักศึกษาแบบเดิมในการที่จะเข้าใจความหมายของประโยค และในการที่จะเชื่อมโยงสัญลักษณ์ภาษาเยอรมันกับความหมายของสัญลักษณ์นั้น เนื่องจากการเน้นการเขียนภาษาเยอรมัน เพราะฉะนั้นนักศึกษาเหล่านี้เขียนไม่ได้ดีเท่ากับนักศึกษากลุ่มควบคุม แต่ในทางตรงกันข้ามนักศึกษากลุ่มทดลอง เพราะผู้สอนมิได้เน้นในเรื่องพูด แต่มีความสามารถดีกว่า ในการเขียนภาษาเยอรมันและการแปลภาษาเยอรมันเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นทักษะที่นักศึกษาเหล่านี้ใช้เวลาเรียนมากกว่านักศึกษาที่เรียนแบบฝึกทักษะฟัง-พูด

- ข้อสังเกตที่น่าสนใจก็คือ การฝึกปากเปล่าในด้านประโยคและโครงสร้างของบทสนทนา (dialogue sentences and structures) ได้ทำให้นักศึกษาที่เรียนแบบฝึกทักษะฟัง-พูด มีพื้นฐานที่ดีสำหรับการอ่าน การศึกษาหลักไวยากรณ์ตามที่กำหนดให้เรียน ในปีที่สอง และการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาเยอรมัน

- ข้อสุดท้ายคือการวิจัยครั้งนี้ทำให้ได้รับความกระจ่างว่าจุดประสงค์ของวิชาที่เรียนจะเป็นสิ่งที่กำหนดวิธีการที่จะใช้สอน ถ้าการพูดเป็นจุดประสงค์สำคัญ วิธีการสอนแบบฝึกทักษะฟัง-พูด ก็เป็นวิธีที่เสนอให้นำมาใช้ และหลักฐานที่ได้จากการทดลองนี้ให้เห็นว่านักศึกษาจะมี พื้นฐานที่ดีสำหรับการที่จะฝึกให้ได้มาซึ่งทักษะด้านการฟัง การอ่านและการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาเยอรมัน

ในทางตรงกันข้าม ถ้าการเขียนภาษาเยอรมันและความสามารถในการแปลภาษาเยอรมันเป็นภาษาอังกฤษ เป็นวัตถุประสงค์ที่สำคัญมากกว่าการพูดแล้วก็ควรใช้วิธีการสอนเพื่อให้เกิดทักษะเหล่านี้โดยเฉพาะ ดังการสอนที่ใช้อยู่ในวิธีการสอนแบบเดิม

อาจินต์ เจตีย์ แปลและเรียบเรียงบางตอนจาก

Teaching Foreign-Language Skills

Wilga M. Rivers